

La màgia de la lluna

En la més remota antiguitat, els nostres avantpassats ja reconeixien que, a més a més del poder de desplaçar les grans masses d'aigua dels oceans terres-

tre s, la lluna també exerceix una influència en la vida de tots els éssers que habiten en aquest planeta.

A mesura que la lluna passa per totes les seves fases, el seu regular moviment marca una espècie de compàs: una energia dinàmica en perpetu canvi que afecta la pujada i baixada de les mareas. Els nostres actes i les nostres reaccions als nombrosos estímuls que ens envolten sorgeix de la nostra interacció personal amb aquesta pulsació lunar.

Si aprenem a seguir aquest compàs i actuar en harmonia amb aquest ritme podrem capitalitzar l'energia del moment. Així, en lloc de combatre aquesta tendència, podem seguir el corrent i coordinar els nostres esforços amb les forces predominants de la Natura.

Perdre el compàs i no seguir aquest ritme natural poden provocar frustracions, depressions i una sensació d'estar fora de lloc,

ja que perdem molt temps i energia personal lluitant contra la marea.

Els angles en què la lluna se situa respecte del sol, les relacions que manté amb els altres planetes i les seves alineacions amb els signes astrològics constitueixen una part vital del complex entramat d'energies naturals que emmarca tot el que fem en el decurs de la nostra vida quotidiana.

És aquest entramat natural el que necessitem tots reconèixer per aprofitar l'energia de la lluna, sintonitzar amb el nostre temps i treure el màxim profit de cada moment.

Toni Martínez

Les persones d'Alpicat que per motius diversos viuen fora del municipi i volen rebre la revista a casa seva poden emplenar aquesta butlleta o una fotocòpia i lliurar-la a l'Ajuntament, al carrer Lleida, núm. 42 25110 Alpicat.

Butlleta per a la comanda de El Nou Pinetell

El Sr./la Sra. _____, amb domicili a

_____ al carrer _____,

telèfon _____ desitjo rebre la revista El Nou Pinetell al meu domicili.

_____ de _____ del 200__

33

A l'estiu tot Festival viu...

En arribar la calor, pobles i ciutats d'arreu es disfressen de teatre. És la pluja de festivals d'estiu. O el retorn d'una litúrgia prou coneguda. Sembla obligat agafar carretera i (sense manta) viatjar a la crida i cerca d'espectacles teatrals refrescants, efervescents, amb alat sentit de l'humor. I és que es tracta de passar-s'ho bé i no complicar la vida a ningú.

Anuncis amb ciutats i preus, rutes, mapes, promeses de primeres línies a peu de platja, maletes que es buiden de roba i s'omplen de la màgia escènica. Més que al llarg de la resta d'estacions de l'any, les programacions teatrals de l'estiu són generoses quant a rialles, música, balls, cançons, històries divertides protagonitzades amb personatges simpàtics embolicats en situacions complicades, allunyades del tot d'això que hem acordat anomenar vida quotidiana...

Com cada any, el **Festival d'Estiu de Barcelona, el Grec** (de final de juny a principi d'agost) oferta una variada mostra de música i teatre internacional i autòcton (a destacar les produccions dirigides per **Mario Gas i Ferran Madico**). Al **Castell de Perelada**, el seu festival convoca les grans dives i divos del **bel canto** operístic, així com el més selecte (el més car del rànquing) per a paladars exquisits i de butxaca plena (de mitjan juliol a final d'agost). I si ens orientem cap a l'oest de la Ribagorça, Aragó enllà, també n'hi ha per triar i

remenar. Al **Castillo de Alcañiz** i al d'**Ainsa** tampoc no són mancos: música d'arreu del món i teatre de primeríssima fila. O sigui que igual ens podem trobar amb l'última de **Comediants, La Fura dels Baus**, com la gent del **Centro Dramático Nacional de Madrid** (nits de juliol i

lars, no cal passar per taquilla (juliol i agost). A **Balaguer**, si no falla, amb **Cultura a la fresca** faciliten música i teatre a la vora del Segre (juliol i agost, sense pagar entrada).

I si, encara, no volem ni tocar el cotxe, xino-xano, i sota la calidesa

agost). I si tenim ganes de viatjar una mica més, Pirineus al nord, el **Palau dels Bisbes a Avignon** i la ciutat sencera, es transforma en un immens escenari amb espectacles per a tots els gustos (de primers de juliol a principi d'agost). Ara bé, si tenim poques ganes de fer quilòmetres, tant a Lleida com a Balaguer es disposen de menús caniculars. A **Lleida**, els ja clàssics **Dissabtes als Camps Elisis** i els més recents **Teatre als barris i Dansa a la Seu Vella**, proposen espectacles populars i de rigor artístic per a tota la família. I com que políticament volen ser popu-

de les nits dels divendres de juliol i part de l'agost, podem enfilel el passeig cap al **Parc del Graó**, sí, sí, aquí mateix al nostre **Alpicat del 2000**, i gràcies als somnis d'unes nits d'estiu, ens trobarem amb un reguitzell de fantàstics personatges, arlequinats i trapeïlles, que ens conviden a tastar llaminadures teatrals per a després de sopar. No s'hi val a badar. I és que a l'estiu, tot festival viu...

Marcel·lí Borrell

Pàgina musical

Casta Diva...

No cal ser el *Picó* per preveure que per la Festa Major de Lleida, com s' d'una maledicció divina es tractés, sempre plou. I un, que ja no està per botar sobre els tolls, esclafat entre la massa humana xopada de líquid celestial i altres substàncies molt més terrenals, va prescindir ni d'ensu-

mar la música de la Rambla o dels Camps Elisis, i he optat per un espectacle musical segurament molt menys popular, però definitivament més còmode i de menys risc: l'òpera (i què més genuïnament lleidatà que un inici d'oda davant la meravella que ens brinda la natura amb la primera collita de blanquilla: oh pera...?).

Malgrat tot, no ens

enganyem. També té el seu risc i el seu mèrit deambular entre els terribles desnivells del galliner (que és allí on vaig, quan resulta massa descarat colar-se a plena llum per l'amfiteatre), que semblen més aviat pensats per a cangurs o cabres munteses que per a éssers humans... Però bé, cada cosa té el seu preu, i jo, al cap i a la fi, segueixo l'exemple de la ciutat, d'afluïxar el mínim possible la

mosca en aquestes qüestions.

Què us diré de *Norma*, de la *Norma* representada a Lleida? Doncs ho heu endevinat: normal, és a dir, no excepcional, però com no sóc un llepafils dels que no toleren ni una desafinada, ni vaig als espectacles amb les pancartes de puntuació preparades per fer el pedant una estona a la sortida, us confessaré que difícilment no gaudeixo del que per a mi, com ja sabeu, és, en ell mateix, un acte gairebé religiós i que no em canso de recomanar de forma efusiva, encara que *Bellini* no sigui precisament sant de la meva devoció, amb tanta tònica i dominant amunt i avall, més previsible que els moviments de la nòria de les firetes, a pocs metres del Principal.

Parlant d'actes religiosos, i ara més d'un gurú que d'un sant, el

que sí va representar per a molts wagnerians catalans (que la flama no s'ha extingit) una autèntica profanació fou la, si més no, provocadora posada en escena de *Lohengrin* al Liceu per part d'un artista alemany amb més mala consciència nacional que enginy..., encara que, donat com sóc al surrealisme i altres bizarreries, reconec que vaig ser el primer a riure-li la gràcia en obrir-se el teló i veure aquells nens i nenes tan crescutets comportant-se pitjor que alumnes d'ESO i en comprovar com l'escenari s'anava omplint d'avionetes de paper (sort que no en va caure cap dins el pavelló de la tuba), diversió que per a mi anava creixent a mesura que l'expressió dels rostres del matrimoni de clar aspecte aburgessat que tenia al costat (no, al Liceu no era al galliner, de fet no existeix com a tal..., allà hi vaig deixar mig

jornal) anava augmentant en perplexitat fins que la dona no va poder reprimir una expressió mig de censura mig d'espant..., i és que sempre és bo de provocar, encara que sigui a despesa de l'art de *Wagner*, qui tampoc va deixar de ser, en el fons, un autèntic provocador.

David Esterri.

ARTS

Nous reptes de les ONG

Els nous reptes de les ONG de cooperació al desenvolupament

Actualment està de moda ser soci o simpatitzant d'alguna ONG. N'hi ha tantes i tan diverses que és difícil fer-ne una definició general. També és complicat classificar-les. En aquest article us parlarem de les ONG que es dediquen a la cooperació al desenvolupament.

Les ONG dedicades a la cooperació al desenvolupament han representat, al llarg de molts anys, el sentiment de solidaritat de milers de persones preocupades per aconseguir un món més just i equitatiu.

El seu paper ha estat, bàsicament, el de fer d'intermediàries entre les societats del nord i les del sud. Tot això, els conceptes de justícia i equitat, ha anat canviant d'interpretació, i, en lògica correspondència, les ONG han anat readaptant el seu paper.

Després d'algunes dècades d'esforços a favor de la cooperació i el desenvolupament, ens trobem en un moment de profunda reflexió dins de les ONG, on s'estan replantejant molts conceptes bàsics. Promoure el desenvolupa-

ment i el benestar al món no sembla ara tan lligat a la promoció de les capacitats productives sinó a l'ampliació de les capacitats humanes i a aconseguir un desenvolupament sostenible, per a les actuals i futures generacions. Per aconseguir-ho, les ONGD necessiten redefinir la seva funció social des d'una perspectiva més àmplia, mobilitzant el màxim de recursos humans que treballin per a la solidaritat i donant cabuda al màxim d'agents diversos per a la cooperació internacional.

El sorgiment de les ONGD de cooperació al desenvolupament

Les primeres ONG dedicades a la cooperació al desenvolupament van sorgir cap als anys 50, en un context històric caracteritzat pels grans canvis econòmics i polítics del final de la segona guerra mundial. Era un moment de cerca d'un nou sistema internacional, amb noves relacions entre les antigues colònies i els nous països independitzats.

En aquest context, el concepte de cooperació es va convertir en un element central: els països industrialitzats continuaven tenint molts interessos estratègics i econòmics en els països del sud i

per això els interessava la seva estabilitat.

També va ser a partir del final de la guerra que les idees democràtiques i la preocupació per una major justícia social van sortir reforçades, la qual cosa provocà un creixement de les idees solidàries. Tot això es va expressar en el naixement de les primeres ONGD. Moltes d'elles vinculades a les esglésies cristianes, però també moltes de caràcter laic, nascudes de la iniciativa de persones vinculades amb països d'Amèrica Llatina, Àfrica o Àsia.

Aquesta primera generació d'ONGD va sintonitzar força bé amb les idees econòmiques de l'època, que defensaven que el progrés dels països pobres havia de ser conseqüència de la modernització impulsada des de l'exterior a través de la transferència de capital i tecnologia.

D'aquesta manera les ONGD van constituir-se en intermediaris financers, amb una base social aportadora de quotes i donacions, i amb una relació amb els governs també de tipus econòmic, en la mesura que els programes de les ONGD són cofinançats amb fons públics.

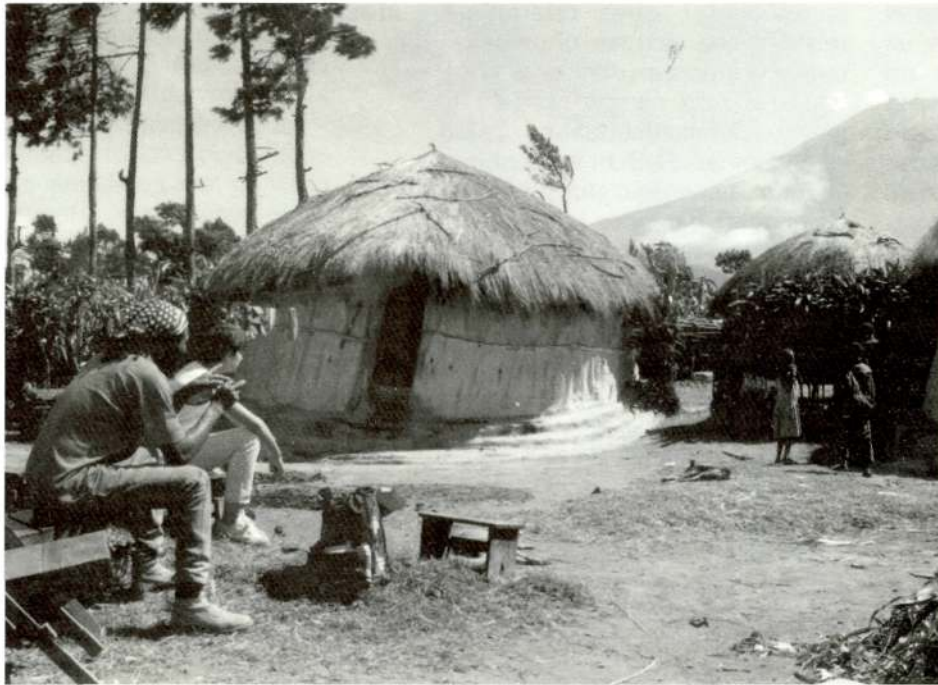

COL·LABORACIONS

Nous plantejaments en la cooperació

Els anys 60 marquen una nova etapa en les relacions nord-sud, que repercutirà en la concepció i la pràctica de la cooperació al desenvolupament de les ONGD.

Es comença a plantejar el model de desenvolupament que fins aleshores defensava l'ajuda externa i econòmica per a la modernització del sud. Des de diversos àmbits es defensa que la causa del desenvolupament no és tant sinònim de retard, sinó més aviat conseqüència negativa de la divisió del món en països productors de matèries primeres i països industrials, i de les relacions injustes i desiguals establertes entre els dos grups de països.

Aquest nou plantejament qüestiona, d'alguna manera, la validesa dels programes de cooperació al desenvolupament, ja que no eren capaços de contrarestar els efectes perniciosos del comerç desigual. Però aquesta crítica no va fer disminuir els fluxos de la cooperació, sinó que va significar el naixement d'una segona generació d'ONGD, que propugnaven la necessitat d'impulsar canvis a nivell internacional, jugant un paper més polític, i amb una orientació més social i participativa en la concepció dels projectes i programes de cooperació.

Tot i el nou caràcter reivindicatiu, a la pràctica, les ONGD continuaven

condicionades pel finançament de programes i la necessitat conseqüent de recaptar fons, fet que continuaria determinant la seva relació amb la resta de la societat. Així, tot i amb una nova lectura dels problemes del desenvolupament i de les relacions econòmiques

els programes d'ajustament econòmic dels països pobres impulsat pel Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional.

Les conseqüències derivades de les polítiques neoliberals i la crisi de la cooperació al desenvolupament influeixen notablement en el paper de les ONGD. Aquestes van concentrant, a poc a poc, la seva atenció en dos camps principals. Per una banda, en la reclamació als governs de partides pressupostàries més elevades per a la cooperació, insistint en la necessitat que es respecti com a mínim la recomanació del 0,7% del PIB, plantejada per les Nacions Unides des de començament dels anys 70.

D'altra banda, la cada cop menor implicació dels governs en la cooperació obliga les ONGD a ampliar la seva presència i activitat per tot el món, fet que reclama majors sumes de

diners.

Un aspecte destacable i que cada cop té un protagonisme més important en les ONGD és el que fa referència a l'ajuda humanitària. Des dels inicis de la cooperació fins als nostres dies, mai com ara les catàstrofes humanitàries de signe divers han ocupat una part tan significativa del treball de la cooperació. La naturalesa d'aquestes catàstrofes no es pot separar de la crisi del desenvolupament i la implementació generalitzada de polítiques neoliberals, que ha agreujat les desigualtats, les agressions al medi ambient, els conflictes i les guerres. En aquest context, la necessitat de disminuir el patiment humà ha obligat a multiplicar els esforços de les ONGD, que en alguns llocs s'ha convertit en l'única esperança per a poblacions oblidades pels governs i amenaçades constantment per la guerra, la fam i els desastres naturals.

Davant aquesta necessitat tan gran de recaptar fons, les ONGD han intensificat les seves campanyes de tot tipus, amb el suport puntual dels mitjans de comunicació, que han convertit la tragèdia

internacionals, en aquesta etapa les ONGD continuen jugant un paper d'intermediació financera capaç de dur la solidaritat des del nord cap al sud.

Neoliberalisme i ONGD

Després dels importants debats sobre el desenvolupament dels anys 50,60 i principi dels 70, s'obre camí una nova etapa en la història de la cooperació al desenvolupament amb la implementació de les doctrines neoliberals a final dels anys 70. L'accés al poder dels partits conservadors, la crisi del deute extern, la caiguda de les economies de l'est d'Europa, són els elements principals que permeten posar en marxa els programes de liberalització, la desregularització econòmica i l'obertura a l'exterior.

La cooperació al desenvolupament encaixa malament en la lògica neoliberal. Apareix com una interferència innecessària al lliure funcionament dels mercats. La pobresa, d'acord amb les doctrines neoliberals, no se soluciona mitjançant la cooperació internacional, sinó amb un correcte funcionament de l'economia, i és aleshores quan es posen en marxa